

יביע אומר

בראשות הגאון רבי יגאל כהן שליט"א

גיליון מס' 218

פרשת צו

מאמר השבוע
הנהגות מרן
שאלות ותשובות
מעבר לסגולה
לאשת החיל
פנינים מהפרשה
סיפור לשבת

"חייב אדם לתת קמחא דספסחא לפני הפסח"

קמחא דפסחא

לעניים בני תורה

כל המעוניין לקיים מצוות "קמחא דפסחא" בהידור
אנו מחלקים חבילות נכבדות הכוללות את צרכי החג.
לנזקקים ולמשפחות מועטות יכולת
מחיר כל חבילה = 300 ש"ח

רח' עוזיאל 41 בני ברק
03-8000-770

שבת הגדול

זמני כניסה ויציאת השבת
הזמנים לפי לוח "אור החיים"

	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה:	18:45	18:43	18:44	18:44
יציאה:	19:37	19:34	19:36	19:35
ר"ת:	20:23	20:20	20:22	20:22

בירושלים: לנוהגים 40 דקות 18:25

מאמר השבוע
מאת ראש המוסדות
הרה"ג יגאל כהן שליט"א

"גול..."

"גּוֹל עַל ה' דַּרְכֶּךָ וּבְטַח עָלָיו וְהוּא יַעֲשֶׂה" (תהלים ל"ז, ה).

גְּלֹגֵל עַל הַקָּבָּ"ה כָּל צְרָכֶיךָ - כָּךְ מְפֹרָשׁ רַשְׁ"י פָּסוּק זֶה – כְּלוֹמַר: צָרֶיךָ בְּרִיאוּת, גַּלְגֵּל אֶת זֶה עַל ה'. צָרֶיךָ פַּרְנָסָה, גַּם אֶת זֶה גַּלְגֵּל עָלָיו. יְלָדִים, גַּלְגֵּל עַל הַבּוֹרֵא. וְכֵן בְּכָל הַצְּרָכִים שֶׁלְּךָ בָּעוֹלָם. וּלְאַחַר שֶׁגִּגְלַגֵּל אוֹתָם עַל הַבּוֹרֵא, עַ"י שֶׁתִּפְנֶה אֵלָיו וְתֹאמַר לוֹ "אַבָּא, אֲנִי צָרֶיךָ רְפוּאָה, תִּפְתֹּר לִי אֶת הַבְּעָיָה בְּבַקָּשָׁה", וְכֵן בְּכָל דָּבָר תַּמְשִׁיךְ וְתִהְיֶה בָּטוּחַ בַּחֲסָדָיו שֶׁיַּעֲזֹר לָךְ, הוּא יְקַיֵּם אֶת הַהַבְטָחָה שֶׁל דָּוִד. אִם נְגַלְגֵּל עַל ה' צְרָכֵינוּ וְנִבְטַח בּוֹ, הוּא יְמַלֵּא אֶת בַּקָּשׁוֹתֵינוּ לְלֹא תְּנָאִים אוֹ זְכֻיּוֹת מְיֻחָדוֹת כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב וְהוּא יַעֲשֶׂה.

אָדָם שֶׁעוֹמֵד בְּרֹאשׁ הָהָר וּבְיָדוֹ חֶבְית שֶׁצָּרִיךְ לְהוֹרִיד אוֹתָהּ לְמַטָּה, מָה יַעֲשֶׂה? אִם הוּא טִפֵּשׁ, יָרִים אֶת הֶחָבִית עַל גַּבּוֹ וְיָחֵל בְּמַסָּעוֹ כְּלַפֵּי מַטָּה. אִם הוּא חָכָם, יַנִּיחַ אֶת הֶחָבִית עַל צִדָּהּ וְיגַלְגֵּל אוֹתָהּ בְּדַרְכָּהּ לְמַטָּה.

כָּךְ יַעֲשֶׂה גַּם הַבּוֹטֵחַ, יְגַלְגֵּל עַל הַבּוֹרֵא אֶת דַּאֲגוֹתָיו.

"אַשְׁרֵי הַגֶּבֶר אֲשֶׁר שָׂם ה' מִבְטַחוֹ וְלֹא פָנָה אֶל רְהָבִים וְשָׂטֵי כָזָב" (תהלים מ, ה).

אַשְׁרֵי הָאָדָם שֶׁאֵינוֹ סוֹמֵךְ עַל הַבְּטָחוֹן בִּבְנֵי הָאָדָם, כְּגוֹן פּוֹלִיטִיקָאִים, רוֹפְאִים, בַּנְקָאִים, חֲבֵרִים וְכַדּוֹמֶה, שֶׁאֵין בְּיָדָם לַעֲזֹר לְאָדָם כְּלָל, אֶלָּא שָׂם מִבְטָחוֹ עַל ה' יִתְבָּרַךְ. וּבַהֶמְשֵׁךְ אָכְתֹּב, שֶׁפְּסוּק זֶה מְרַמֵּז עַל יוֹסֵף הַצַּדִּיק שֶׁפָּנָה לְשַׂר הַמַּשְׁקִים וְלֹא שָׂם מִבְטָחוֹ עַל בּוֹרְאוֹ.

"הַשְׁלֵךְ עַל ה' יְהָבֶךָ וְהוּא יְכַלְכְּלֶךָ, לֹא יִתֵּן לְעוֹלָם מוֹט לַצַּדִּיק, וַאֲנִי אֶבְטַח בָּךְ" (תהלים נ"ה, כ"ג-כ"ד).

מַסְבִּירָה הַגְּמָרָא בְּמַסֶּכֶת רֹאשׁ הַשָּׁנָה (כ"ו) אֶת פְּרוּשׁ הַמִּלָּה "יְהָבֶךָ" – מַשָּׂאֲךָ. הַיְנוּ, הַשְׁלֵךְ עַל הַקָּבָּ"ה אֶת מַשָּׂאֲךָ. כְּלוֹמַר, כָּל הַמַּשָּׂאוֹת שֶׁיֵּשׁ עָלֶיךָ כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ, אַל תִּרְאֵם אוֹתָם לְבַדֶּךָ, זְרֹק אוֹתָם עַל הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ.

וְאֶפְשָׁר לְהוֹסִיף בְּפֵרוּשׁ הַפָּסוּק, שֶׁלְּכְאוֹרָה יֵשׁ לִשְׁאֹל מַדּוּעַ לֹא נֶאֱמַר "הַנַּח עַל ה' מַשָּׂאֲךָ" אֶלָּא "הַשְׁלֵךְ" דַּוְקָא? וּבֶאֱמֶת, כְּשֶׁאָדָם מַנִּיחַ בְּיָד חֲבֵרוֹ חֵפֶץ הוּא אֵינוֹ מַמָּשׁ בָּטוּחַ שֶׁחֲבֵרוֹ יִתְפֹּס, וְלָכֵן הוּא מַנִּיחַ בִּלְבַד כְּדֵי שֶׁהַחֵפֶץ יִשָּׁאֵר בְּיָדוֹ עַד לְהַנָּחָתוֹ הַמֻּשְׁלֶמֶת, אֲבָל כְּדֵי לִזְרֹק לַחֲבֵרוֹ אֶת מַשָּׂאוֹ הוּא חַיָּב לְהִיוֹת בָּטוּחַ שֶׁחֲבֵרוֹ יוֹדֵעַ לִתְפֹּס, שֶׁאִם לֹא, הוּא יִפֹּל בְּדַרְכּוֹ. לָכֵן אָמַר לָנוּ דָּוִד מִלְּבָנוֹ "הַשְׁלֵךְ עַל ה' יְהָבֶךָ", זְרֹק אֶת מַשָּׂא חַיֶּיךָ עַל הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ, אַל תִּפְחַד אוּלַי זֶה יִפֹּל, אֶלָּא תִּבְטַח בּוֹ שֶׁהוּא יִתְפֹּס אֶת מַשָּׂאֲךָ וְהוּא יְכַלְכְּלֶךָ.

שׁוּב הַבְטָחָה שֶׁכָּל הַזּוֹרֵק מִשְׂאֲלוֹתָיו אֶל הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ, הַבּוֹרֵא יְכַלְכֵּל אוֹתוֹ וְלֹא תְּנָאִי.

"מִשְׁמוּעָה רָעָה לֹא יִירָא נָכוֹן לִבּוֹ בָּטֵחַ בַּה'" (תהלים קי"ב, ז).

הִלֵּל הַזָּקֵן הָיָה בָּא בְּדֶרֶךְ וְשָׁמַע קוֹל צְוָחָה בָּעִיר (כְּמוֹ סִירֲנוֹת שֶׁל אַמְבּוּלַנְס בִּזְמַנֵּנוּ), וְאָמַר, אֲנִי בָּטוּחַ שֶׁאָסוֹן זֶה הוּא לֹא בְּבֵיתִי (ברכות ס.). וּמַסְבִּירָה הַגְּמָרָא, מַדּוּעַ הָיָה כָּל כָּךְ בָּטוּחַ? מִשּׁוּם שֶׁהָיָה מְקַיֵּם פָּסוּק זֶה, שֶׁהָיָה לִבּוֹ בָּטוּחַ בַּבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ שֶׁלֹּא יִקְרֶה אָסוֹן בְּבֵיתוֹ, וְלָכֵן לֹא פָּחַד מִשְּׁמוּעוֹת רָעוֹת, כִּי מִי שֶׁבּוֹטֵחַ בַּה' שֶׁלֹּא יִקְרוּ דְּבָרִים רָעִים בְּבֵיתוֹ, מֻבְטָח לוֹ שֶׁלֹּא יִקְרוּ דְּבָרִים שֶׁכָּאֵלֶּה. וְאִם נִנָּסֶה לְדַמּוֹת זֹאת לְזְמַנֵּנוּ, אָדָם שֶׁבּוֹטֵחַ בַּה' שֶׁלֹּא יִקְרוּ נֶזֶק אוֹ מַחֲלָה אוֹ עֹנִי בְּבֵיתוֹ, מִמֵּילָא לֹא יִפְחַד וְיִדְאַג מִשְּׁמוּעוֹת מִלְחָמָה אוֹ מִתּוּן אוֹ מַחֲלוֹת וְכַדּוֹמֶה, מִפְּנֵי שֶׁיּוֹדֵעַ שֶׁבּוֹ זֶה לֹא יִפְגַּע.

"כִּי פַּחַד פָּחַדְתִּי וַיֶּאֱתָיֵנִי וַאֲשֶׁר יָגֹרְתִּי יָבֹא לִי" (איוב ג, כ"ה).

"חֶרְדַּת אָדָם יִתֵּן מוֹקֵשׁ וּבוֹטֵחַ בַּה' יְשֻׂגָּב" (משלי כ"ט, כ"ה).

הַגְּמָרָא (ברכות ס.) מְסַפֶּרֶת עַל יְהוּדָה בַּר נָתָן שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ אַחֲרֵי רַב הַמְנוּנָא, וְהָיָה נֶאֱנָח מִפַּחַד שֶׁלֹּא יָבוֹאוּ עָלָיו יִסּוּרִים. אָמַר לוֹ רַב הַמְנוּנָא: כַּנִּרְאֶה אַתָּה רוֹצֶה שֶׁיָּבוֹאוּ עָלֶיךָ יִסּוּרִים. וְלָמַד אֶת זֶה מֵהַפָּסוּק שֶׁאָמַר אִיּוֹב "אֲשֶׁר יָגֹרְתִּי יָבֹא לִי", וְדָרַשׁ: אִיּוֹב הָיָה צַדִּיק יָרֵא שָׁמַיִם וְיָשָׁר וְסָר מֵרַע, וּבְנוֹסָף הָיָה עָשִׁיר גָּדוֹל וּבַעַל נְכָסִים, וְגַם נִתְבָּרֵךְ בִּילָדִים צַדִּיקִים וּמְכֻשָּׁרִים, וְכָךְ גַּם בְּנוֹתָיו. וּמֵרֹב הַצָּלָתָם בְּמַעֲשָׂה יָדָיו, אֲנָשִׁים מִכָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ רָצוּ לַעֲשׂוֹת עִמּוֹ עֲסָקִים, כְּמוֹ שֶׁאוֹמֶרֶת הַגְּמָרָא (פסחים קי"ב) "כָּל הַנּוֹטֵל פְּרוּטָה מֵאִיּוֹב מִתְבָּרֵךְ".

אֲבָל בְּתוֹךְ לִבּוֹ פָּחַד תָּמִיד - אוּלַי אַפְסִיד אֶת כָּל מָמוֹנִי? וְאוּלַי יִקְרֶה מַשֶּׁהוּ רַע לִבָנַי וְלִבְנוֹתַי? אוּלַי אַפְסִיד אֶת בְּרִיאוּתִי וְאֶחֱלֶה בְּמַחֲלוֹת שׁוֹנוֹת וּמְשֻׁנּוֹת?

וּבְסוֹפוֹ שֶׁל דָּבָר קָרוּ לוֹ כָּל הַדְּבָרִים שֶׁמֵּהֶם פָּחַד כָּל כָּךְ! בְּיוֹם אֶחָד אִבֵּד אֶת כָּל מָמוֹנוֹ, וּבְאוֹתוֹ יוֹם מֵתוּ בָּנָיו וּבְנוֹתָיו, וּבְנוֹסָף בְּאוֹתוֹ יוֹם לָקָה בְּצָרַעַת בְּכָל גּוּפוֹ.

מֵחֶשְׁבּוֹת חִיּוּבִיּוֹת מִבְּרִיאוֹת דְּבָרִים טוֹבִים עַל הָאָדָם! - כָּךְ מְלַמֶּדֶת אוֹתָנוּ הַגְּמָרָא מִדִּבְרֵי אִיּוֹב.

אִם נַחְשֹׁב שֶׁהַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ אוֹהֵב אוֹתָנוּ, וּבְגִלַּל אַהֲבָתוֹ יִתֵּן לָנוּ עָתִיד טוֹב יוֹתֵר, עָתִיד שֶׁל נַחַת וְשַׁלְוַת הַנֶּפֶשׁ, עָתִיד שֶׁל בְּרִיאוּת טוֹבָה, פַּרְנָסָה בְּשֶׁפַע וְהַצָּלָחָה, אֲזַי הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ יִמְשִׁיךְ אֶת מַחְשְׁבוֹתֵינוּ, וְיָבִיא עָלֵינוּ כָּל הַדְּבָרִים הַטּוֹבִים.

וְאִלּוּ מַחֲשָׁבוֹת שְׁלִילִיּוֹת חָלִילָה, כְּגוֹן שֶׁלֹּא יִקְרֶה אָסוֹן בַּמִּשְׁפָּחָה, אוֹ בְּפַרְנָסָה, אוֹ בִּבְרִיאוּת, וְכֵן עִם הַיְלָדִים וְכוּ', עֶצֶם הַמַּחֲשָׁבוֹת הָרָעוֹת יְכוֹלוֹת לִגְרֹם לְקִטְרוּג בָּעוֹלָמוֹת הָעֶלְיוֹנִים, שֶׁיִּגְרֹם שֶׁיָּבוֹאוּ עָלָיו חָלִילָה כָּל הַדְּבָרִים הָרָעִים שֶׁחָשַׁב עֲלֵיהֶם, כְּמוֹ שֶׁהֵעִיד עַל עַצְמוֹ אִיּוֹב.

וְלָכֵן כְּדַאי מְאֹד לְאָדָם לְהַרְגִּיל אֶת עַצְמוֹ בְּמַחְשָׁבוֹת עַל עָתִיד וְרֹד שֶׁל דְּבָרִים טוֹבִים, וְכָל זֶה לָמָּה מִפְּנֵי שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אוֹהֵב אוֹתָנוּ. וְאִם נִכָּנֶסֶת בְּמַחְשַׁבְתּוֹ מַחְשָׁבָה עַל עָתִיד שְׁלִילִי, מִיָּד יֵשְׁנוֹ בְּלִבּוֹ פְּסוּקֵי בְּטָחוֹן שֶׁיִּגְרְמוּ לוֹ לְהַאֲמִין בְּעָתִיד טוֹב וּמְתוּקִן.

מתוך ספרו של הרב יגאל כהן.

ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמת\ לברכה\רפואה \הצלחה בטל:03-8000770
פרטי ח-ן לתרומות: בנק מרכנתיל 17 , סניף 732 חשבון 73443 ע"ש יביע אומר

בית אומר
בראשות הגאון רבי יצחל כהן שליט"א

אין לקרוא בזמן התפילה וקריאת התורה

נא לשמור על קדושת הגליון

שאלות ותשובות
מאת מורנו הרה"ג יצחל כהן שליט"א

שאלה: אדם שהדליק נר בערב יום טוב, וכבה באונס ביום טוב, מה דינו להדליק אש חדשה?
תשובה: הטעם שאסור להדליק אש ביו"ט כתב הרמב"ם בפרק ד' בהלכות יו"ט מפני שיכל להדליק מערב יו"ט ולכן כתב הרב בחזו"ע יו"ט עמ' נא דמי שלא יכל להדליק מערב יו"ט כגון שהיה במדבר וכדו' וכן מי שהדליק וכבה, רשאי להדליק ביו"ט, אולם כל זה רק שאינו יכול למצוא אש דלוקה אבל אם בנקל יכל להשיג משכנו אש דלוקה יקח ממנו ולא ידליק אש חדשה. לסיכום, יכול להדליק אם לא משיג בנקל.

שאלה: בשאלה הנ"ל, מה הדין כשכיבה בעצמו בשוגג או במזיד? ומה הדין כשמישהו אחר כיבה את הנר, ולא בעל הנר בעצמו?
תשובה: אם כבה הנר בשוגג ג"כ שייך הדין שכתבנו לעיל וכן אם מישהו אחר כיבה, ורק אם כיבה במזיד בוודאי שלא נתיר לו אחר שעשה איסור בעצם הכיבוי שאסור לכבות ביו"ט.

שאלה: האם מותר לנפות קמח ביום טוב?
תשובה: קמח שנמכר כיום בחנויות כבר עבר ניפוי ודמי למה שכתב מרן בסי' תקו ס"ב שאם כבר ניפה מערב יו"ט ומנפה שוב לייפות אותו יותר (או שבזמננו משום חשש תולעים) מותר לחזור ולנפות רק שיעשה בשינוי(כגון לתוך צלחת או שקית נילון) וכך כתב גם באורל"צ חלק ג'.

שאלה: האם מותר בחוה"מ לנקות במגבון או בנתינת מעט מים, כתם שעל הבגד?
תשובה: הרב בחזו"ע יו"ט עמ' ר כתב שמותר לנקות כתם שעל הבגד שזה לא בכלל כיבוס שגזרו חכמים היות שכל מה שגזרו חכמים שאסור לכבס במועד, כדי שאדם יזאג לכבס בגדיו קודם המועד כדי שיהיו נקיים במועד ולא יכנס מנוול, וזה נאמר על כיבוס הבגדים שיש בזה טרחה, משא"כ מכתם שמתנקה בקלות.

שאלה: האם מותר לגהץ בגדים בחוה"מ?
תשובה: מותר לגהץ בחול המועד כמש"כ הרמ"א בס' תקמא ס' ג' היות וזה מעשה הדיוט ולצורך המועד, וכן פסק הרב בחזו"ע יו"ט .

שאלה: איזה בגדים מותר לכבס בחול המועד?
תשובה: בגדי ילדים שרגילים להתלכלך תמיד וזה בערך עד גיל שש מותר לכבסם,עיין אור לציון חלק ג' ע"מ רכט וכן מותר לכבס מגבות הרגילים להתלכלך תמיד, ואין להוסיף באותה מכונה בגדים של אדם גדול כמו שכתב בחזו"ע יו"ט עמ קצח' וכן מי שיש לו רק בגד אחד יכול לכבסו עיין שם.

שאלה : האם נשים צריכות לומר את ההלל של תפילת ערבית קודם ליל הסדר ?
תשובה : לדעת מר"ן הגר"ע נכון שיאמרו ההלל של תפילת ערבית קודם שיתחילו סדר ההגדה .

שאלה : היכן צריך להסב במשך הסדר ?
תשובה : באכילת הכזית (או כביצה) הראשון של ברכת על אכילת מצה ובכזית של אפיקומן ובארבע כוסות חובה להסב ושאר הסדר רשות .וכדאי להחמיר להסב בשעת אכילת כזית כורך.

מעבר לסגולה
מאת הרב אליהו עמר שליט"א

מעלת הקרבנות התורה מול הקרבנות

מובא בגמרא בסוף מנחות (קי ע"א) "אמר רבא כל העוסק בתורה אינו צריך לא עולה ולא חטאת ולא מנחה ולא אשם". מדברי הגמרא עולה, שלימוד התורה מעלתו גבוהה יותר מקרבנות עד־כדי־כך שפוטר מהבאת הקרבן.

מאידך, מצאנו בגמרא (תענית כז ע"ב) היפוך הדברים. הגמרא שם מביאה דו־שיח בין אברהם אבינו לקדוש־ברוך־הוא במעמד ברית בין הבתרים, שבו מבקש אברהם לדעת כיצד ימחל הקב"ה לבני ישראל אם יחטאו לפניו: "אמר אברהם: ריבונו של עולם, שמא ישראל חוטאין לפניך אתה עושה להם כדור המבול וכדור הפלגה. אמר ליה: לאו. אמר לפניו: ריבונו של עולם, הודיעני 'במה אירשנה'. אמר ליה: (בראשית טו, ט) "קחה לי עגלה משולשת ועז משולשת" וגו'. אמר לפניו: ריבונו של עולם, תינח בזמן שבית המקדש קיים, בזמן שאין בית המקדש קיים מה תהא עליהם. אמר לו: כבר תיקנתי להם סדר קרבנות, בזמן שקוראין בהן לפניי מעלה אני עליהם כאילו הקריבום לפניי, ואני מוחל להם על כל עוונותיהם". מדברי הגמרא עולה, שהכפרה על העוונות היא על־ידי קרבן, ואם חרב בית המקדש כפרה זו היא על־ידי לימוד מעשה הקרבנות, אך לא מצאנו שכתוב על מי שלומד תורה מתכפר לו כמו הבאת קרבן. שואל 'זרע שמשון', לכאורה הגמרות סותרות בעניין האם לימוד התורה הוא הכפרה או לימוד מעשה הקרבנות.

הכפרה על החטא

ומבאר שם על־פי המובא במדרש (ילקוט שמעוני יחזקאל רמז שנח) על דיון שנערך בשמיים מה דינו של החוטא על דברי הפסוק (יחזקאל יח, ד); "הנפש החוטאת היא תמות". א. שאלו לחכמה חוטא מהו עונשו, אמרה להם: (משלי יג, כא), חטאים תרדף רעה. ב. שאלו לנבואה חוטא מהו עונשו, אמרה להם: (יחזקאל יח, ד), הנפש החוטאת היא תמות. ג. שאלו לתורה חוטא מהו עונשו, אמרה להם: יביא אשם ויתכפר לו. ד. שאלו לקדוש־ברוך־הוא חוטא מהו עונשו, אמר להם: יעשה תשובה ויתכפר לו. ומבאר ה'זרע שמשון', ממדרש זה מתבאר כי הן החכמה והן הנבואה החמירו מאוד בעונשו של החוטא, והוא משום שמבואר במשנה (אבות פ"ג מ"ח) שאדם השוכח את תלמודו מתחייב בנפשו, וכן מבואר במשנה (סוטה פ"ט מ"ו) שאין האדם זוכה לנבואה רוח הקודש ומעלת תחיית המתים משום חטאיו. לעומת זאת, התורה אומרת שאם אדם חטא ועזב את עבודת ה' יביא קרבן ויחשוב בלבו על מציאות ה', דהיינו שהקרבן מעורר את החוטא לשוב בתשובה. ובורא עולם אמר יעשה תשובה, שזוהי מטרת ותכלית הקרבן.

ועתה נבוא לפתרון הסתירה בין הגמרא במנחות לגמרא בתענית, הגמרא במנחות שם חידש רבא "כל העוסק בתורה אינו צריך לא עולה ולא חטאת ולא מנחה ולא אשם" סברה כי אז בעצמו יודה במציאות ה', ובגמרא בתענית שם מצאנו שאברהם אבינו חשש שאם יחטאו ויעזבו את התורה מה יכפר להם על חטאיהם, על זה אמר לו הקב"ה אם יעסקו בקרבנות ממילא יתעוררו לעניין התשובה, כי על־ידי הבאת הקרבן אדם מתוודה על חטאיו ושב בתשובה שלמה.

ולפי זה מובן מדוע כשבני ישראל עזבו את ה' בתקופת אליהו הנביא, אזי אליהו הנביא אסף אותם למרגלות הר הכרמל על־מנת לקרבם אל ה' ובמעמד זה הקריבו קרבן - דלכאורה מה ענין הקרבן למעמד החזרה בתשובה שנערך בהר הכרמל, אלא מבאר ה'זרע שמשון' כי אליהו הנביא ידע שאם בני ישראל חוטאים סימן שעזבו את התורה ואין להם מה שיגן עליהם, ולכן עשה את הקרבן שעל־ידי הקרבן יתעוררו לתשובה ויחזרו לעסוק בלימוד התורה.

שימו לב - כל הקודם זוכה
הגיעה כמות מוגבלת
של הספר 'מעבר לסגולה'
ניתן לפנות להידברות 073-222-1250
ה'מספר החדש' לחיזוק יומי
ותיאום הרצאות - 055-67-25-138

הנהגות מרן
רבנו הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

מחשבת הבית יוסף בתפלת העמידה

שמעתי ממרן זצ"ל שסיפר על מרן הבית יוסף ורבנו האר"י שהיו מתפללים יחד, ושוב מרן הבית יוסף האריך בתפילה. אמר להם רבנו האר"י: תמתינו, עכשיו מרן מתיר עגונה. לאחר שגמרו את התפילה, אמרו לו למרן: רבנו מה קרה היום? אמר להם: יש אשה אחת עגונה, שבעלה נעלם כבר הרבה זמן, וכל יום באה לבית הדין בוכה, ומבקשת שנתיר אותה. הגעתי ל"שמע קולנו", התחלתי להתפלל להקב"ה, תאיר לי את העיניים, תן לי פתח להתיר את העגונה הזאת. ותוך כדי שאני מתפלל, פתאום נזכרתי מתשובת הרשב"א, שלפי דבריו יש מקום להתיר אותה, ואז התחלתי לפלפל אם יש ראיה מהרשב"א או לא. אלו גדולי עולם! הלוואי שגם אנחנו נהיה חשודים על הדברים הללו...

(הגאון הרב דוד נקי שליט"א מח"ס בהלכה ובאגדה)

יביע אומר

בראשות הגאון רבי יגאל כהן שליט"א

לאשת החיל

איך מזהים אדם מאמין?

מה היעד? עבור מה הגענו לעולם הזה? האם האדם הגיע לעולם עבור קיום המצוות? תפילין, שבת, ציצית, כשרויות מהודרות וכו'...? האם זוהי התכלית? הרב אייל עמרמי שליט"א אומר בשם החפץ חיים "עיקר עסק האדם בעולם זה אמונה" – עסק האדם בעולם הזה, הדבר הכי חשוב שצריך לעבוד עליו - זו האמונה.

השורש זה האמונה. בחיצוניות- בלבוש, בכשרות, בקיום המצוות כלפי חוץ כולנו יכולים להראות בעולמה של תורה – אך מה עם השורשים? איך נעז לבוא לפני בורא עולם רק עם ענפים ובלי השורשים? מהם השורשים? האמונה. הלב פנימה – האם אנחנו מקפידים על מישהו אחר? האם בליבנו פנימה ישנו כעס על המציאות שלנו או על אדם אחר? אם כן – זהו חוסר באמונה בבורא עולם. לא באנו לעולם רק בשביל תורה, צדקה ומצוות – הם לא העיקר, הם המקדשים אותנו בכדי שנוכל להאמין בבורא עולם. אז מה היעד? שנאמין שכל מה שקורה זה השם עושה והכל לטובה. האמונה היא, קודם כל- שהכול מאת השם, ולאחר מכן- שהכול לטובה.

רבי חיים מוולז'ין אומר ב'נפש החיים' שאדם שמאמין בשלמות מסיר מעליו את כל הדינים, שום עונש לא יכול לחול עליו.

כיצד מגיעים לאמונה? "אודיע אמונתך בפי", "האמנתי כי אדבר" – מדברים אמונה. בדברים קטנים שקורים ביומיום. אבד צ'ק לעובד שלך.. ארוסתך ביטלה את החתונה ברגע האחרון – השם עשה את זה! לא כועסים, מקבלים, מדברים עם עצמנו ומחזקים את הנקודה שהכול מאת השם, הוא עושה והכול לטובה.

בקרוב כשיבוא המשיח בע"ה הכול יהיה טוב – אך לא תהיה לנו יכולת להוכיח לקב"ה שאנחנו אוהבים אותו. איך נראה להשם שאנחנו אוהבים אותו בימות המשיח? שהרי אז יהיה ברור לכולם שהקב"ה מנהל את העולם.. אבל עכשיו, רק בזמן הזה, יש לנו את הזכות והיכולת להוכיח להשם יתברך שאנחנו אוהבים אותו – שאנחנו מאמינים בו - בדברים הפשוטים, היומיומיים, שלא מסתדרים בדיוק כמו שרצינו – שם יש לנו את הזכות לומר לבורא עולם שאנחנו יודעים שזה הוא, לזהות אותו בתוך כל ההסתרה, ועל ידי זה להראות לנו את אהבתנו אליו!

איך מזהים נגר? יש לו עיפרון על האוזן, איך מזהים רופא? חלוק לבן.. עו"ד? חליפה שחורה ותיק.. איך מזהים בן אדם מאמין? חיוך. שמחה.

אומר המהר"ל: "המאמין בקב"ה – שמחה תמידית על פניו". נאמר "על פניו" – לא רק בלב! לא מספיק שנגיד "כן, אני שמחה בלב.." עם פרצוף חמוץ. אלא צריך לראות את השמחה על פנייך, כל הזמן. כך נראה מאמין.

"הביאני המלך חדריו נגילה ונשמחה בו" – בחדרים של הקב"ה, בפנים, בחיים האמיתיים עם השם יתברך יש רק גיל ושמחה. מי שלא שמח – אמר הרב עמרמי שליט"א, הוא אינו מאמין בהשם.

ואיך מאמנים את עצמנו באמונה הזו? להגיד כל הזמן שהשם עושה. אמונה – זה אמון. כל מה שקורה זה מאת השם, לאמן את עצמנו לתת אמון בהשם יתברך שהכול זה ממנו – ולטובה.

ברגע שאדם שמח – אין בו קפידה על אף אחד, הלב נקי כלפי כל העולם כי הוא יודע שהשם הוא המנהל של הכול. זה שלמות הביטחון, שהלב נקי כלפי כל אדם ושמח. כל מה שקורה לנו בחיים, גם דברים קטנים, נאמן את עצמנו לומר שהכול זה השם. ולאט לאט נתרגל את הלשון לומר את זה גם בדברים הכבדים יותר..

פספסת את האוטובוס, זה מאת השם, נרטבתי בגשם – אומר "וואי איך השם רוצה שארטב בגשם".. "איך השם רצה שהאגרטל ייפול וישבר", "השם החליט שאהיה ערה כל הלילה מהילדה שבכתה.." – כל סיטואציה פשוטה יומיומית, צריך לקשר לקב"ה בדיבור ובמחשבה וכך נהיה מאמינות.

הרב עמרמי שליט"א אמר שברגע שכל הרבנים ידעו שצריך לעבוד בדור שלנו הכי חזק על האמונה, ובדיוק כמו שמשקיעים ומלמדים סוגיות בגמרא, כך ילמדו ביטחון ואמונה בהשם יתברך בכל הישיבות והכוללים - ליצר הרע לא יהיה יותר מה לעשות. שבת מבורכת!

סיפור לשבת

"אהבת ישראל"

הרב מנחם שטין שליט"א, הביא מעשה מרטיט על פוסק הדור הגאון רבי משה פיינשטין זצ"ל:

הלוויתו של הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל, התחילה באמריקה והמשיכה בארץ ישראל. רבי יחיאל שמול זצ"ל, אחיינו של הרב פיינשטיין, סיפר שהבחין באשה אמריקאית מודרנית שצעדה בהלוויה ובכתה בכי תמרורים: "רבי משה! איפה אתה?! למה עזבת אותי?!".

לא הבנתי מדוע היא צועקת יותר מכולם. היא ליוותה את המיטה עד שדה התעופה וכשעמדה לעזוב שאלתי אותה, אם היא מבני המשפחה כי מעולם לא ראיתי אותה.

"אני יותר ממשפחה". ענתה. התברר כי במשך ארבעים ושתים שנה האלמנה הזו, טלפנה מדי יום שישי לגדול הדור ובפיה שתי שאלות: באיזו שעה הדלקת נרות ובאיזו שעה יוצאת השבת.

הרי היא יכלה להסתכל בלוח שנה ולראות את זמני כניסת השבת ויציאתה ובכל זאת העדיפה להתקשר לגדול הדור כדי לשאול אותו. רבי משה מצידו מעולם לא התרגז עליה, אדרבה לא רק שהוא ענה לה אלא גם הקדיש לה זמן ועודד אותה על מצבה במשך כמה דקות אשר התברר שזה העניק לה את הכוחות להמשיך לחיות למשך שבוע נוסף.

(מתוך סדרת הספרים "שולחן שבת ערוך". ניתן להשיג בכל חנויות הספרים או בפלא' 054-8494380). (דניאל חביב כהן)

פנינים מהפרשה

אש תמיד תוקד על המזבח

בפרשתינו נאמר "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה" – למדו מכאן רש"י והרמב"ם ללמדך שאש המנורה שנאמר בה להעלות נר תמיד, יקחו אש זו מהמזבח, והאש ע"ג המזבח לעולם לא תכבה, והמכבה אש על המזבח עובר בשני לאוין.

אך רבותינו המפרשים ביארו ענין זה שכל אדם הוא בית מקדש קטן, כמו שנאמר "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", בתוכי לא נאמר אלא "בתוכם" בתוכו של כל אחד ואחד שורה השכינה. לכן אדם צריך להכין עצמו להיות מקום להשראת השכינה, וליבו של האדם דומה למזבח וכמו שעל גבי המזבח היו מקריבים את הקרבנות, ובזה עושים נחת רוח לה', כן ליבו של האדם שהוא חומד לתאוות העולם הזה, ומתגבר על תאוותיו ורצונותיו, הרי הוא ממש נדבק בקב"ה.

וכך ביאר המלבי"ם את הפסוק הנאמר בפרשת שמיני – "ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה'". והקשה המלבי"ם "זה הדבר אשר ציוה ה'" לא ידענו מה ציוה שיעשו.

אלא ביאר התרגום אונקלוס "זה הדבר" שתעבירו את היצר הרע מלבכם, אז "וירא אליכם כבוד ה'" והסביר דבריו המלבי"ם וזת"ד: בדרך הדרוש שצוה שהם יעשו מעשה הכהן גדול, שמה שיעשה הכהן גדול בבית המקדש הגדול, יעשו הם בבית מקדש הקטן, שהוא הלב אשר שם משכן כבוד ה' כמש"כ "ושכנתי בתוכם" וכמו שזבחו כוחות החיים והקטירו אותם על מוקדה במזבח הגדול, כן יזבח כל איש כוחות נפש המתאוה והמתעורר מסטרא דבעירא שהוא היצה"ר על מזבח הקטן להעבירו ע"י אש אהבת ה' שלהבת יה עד שייחד כל כוחותיו וכל מחשבותיו לאדון המיוחד, אם עשיתם כן, וירא אליכם כבוד ה' לשכון כבוד בתוככם. עכת"ד.

אהבת ה' מסלקת הרהורי עבירה

וכתב השפת אמת (ויקרא צו תר"מ) שמי שזוכה לדרגה זו להבעיר בלבו את אהבת ה' מיד מסתלקים ממנו כל הרהורי עבירה, שהרי באהבתה תשגה תמיד, באהבה וההתלהבות כלפי הקב"ה, מיד נשרפות וכלות כל הרהורי כפירה ועבירה.

וכן כתב השל"ה הק' (שער האותיות אות לב טוב) בשם הרמ"ק בשם זקן אחד שאם בא לאדם מחשבות רעות כדי לבטלם יאמר פסוק זה – "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה", והוסיף, ופשוט בעיני שהזקן הוא אליהו הנביא.

ולפי המתבאר לעיל אתא שפיר מדוע יאמר דוקא פסוק זה, כי ענין פסוק זה הוא להעביר את האהבת ה', "אש תמיד", וממילא הרי אש שורפת ומכלה הכל, כן מי שמבעיר אהבת ה' מלבו מיד מסתלקים ממנו כל תאוות והנאות העולם הזה הבא מיצר הרע.

והביאו לכך משל למלך שרצה לבנות לעצמו 'ארמון המלוכה' ברוב פאר והדר באמצע יער עבות, לצורך כך שכר פועלים שהחלו בכריתת עצי היער, עבר שם חכם אחד וראה את עבודתם הקשה, הלך אל המלך ואמר לו, גם אם יכרתו עבדך את עצי היער יומם ולילה – יכלה הזמן והם לא יכלו, לרוב עצים אשר יש ביער, אך אם תשמע לי יש לי עצה הבער אש ביער ובתוך כמה שעות ספורות יהפוך כל היער למאכלות אש, ויבא בידך מקום נקי, פנוי וראוי לבניית הארמון, כי הענין בעבודת ה', אם יעבוד האדם לתקן מידה פלונית ומידה אלמונית, פעמים שיכלה הזמן והמה לא יכלו, העצה היא להעביר בלבו אש של אהבת ה', וממילא ישרפו כל המחשבות הרעות, והכפירה.

(הרה"ג ר' יוסף דוד כהן שליט"א מח"ס ידי כהן)

בס"ד

עוזרים
בבניית הבניין
ושותפים
בכל הזכויות
שיהיו בו לנצח!

בואו ותהיו שותפים
בתרומה של חצי מטר = 200 ש"ח למשך 36 חודשים או מטר = 400 למשך 36 חודשים
תקבלו כתב שותפות מהודר חתום ע"י הרב יגאל כהן שליט"א
כמו כן ניתן להקדיש את הארון קודש או חדרי לימוד להצלחת או לעילוי נשמת
03-8000-770

"חייב אדם לתת קמחא דפסחא לפני הפסח"
קמחא דפסחא
לעניים בני תורה

כל המעוניין לקיים מצוות "קמחא דפסחא" בהידור
אנו מחלקים חבילות נכבדות הכוללות את צרכי החג.
לנזקקים ולמשפחות מועטות יכולת
מחיר כל חבילה = 300 ש"ח

צדקה וחסד
רח' עוזיאל 41 בני ברק
03-8000-770

המסעדה מבית "יביע אומר"
המאכילה מידי צהריים אנשים אשר אין ידם משגת לאכול ארוחה חמה.
יש לכם שמחה? סעודת מצוה? אזכרה?
רוצים לתרום לעילוי נשמת? לרפואה? וכד'
תרמו סעודת עניים ותהיו שותפים במצוה הגדולה!

לתרומות חייגו:
טל': 03-8000770
תזכו למצוות

נר תמיד לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב:20,000 עותקים